

Ige: Lk. 2,1-20

Lk.2,10-12

Ez az éjszaka is úgy kezdődött, mint az összes többi. Kint a pusztában az állatokkal. Ma itt, holnap ott. Most éppen Betlehem mellett legeltettek. Távolság a várostól, távolság az emberektől.

Ha néha bementek a városba, akkor magukon érezték az emberek lenéző pillantásait. Olyankor az anyák közelebb vonták magukhoz a gyermekeket, olyankor jobban ügyeltek értékeikre. Pedig erős és bátor férfiak voltak. De ruházatuk, szaguk, gondozatlanságuk messziről elárulta őket. Az embereknek nem volt bizalmuk hozzájuk. Talán azért sem, mert templomba nem jártak vándorló életük miatt, meg aztán a nyáját nem is lehetett magára hagyni. Még bíróságra se idézték be őket soha. Ki vette volna komolyan a szavukat?

Távolság volt az emberektől. De ezt szokták meg. Talán túl jó véleménnyel saját magukról sem voltak.

Lehet, hogy hallottak Augusztus császár rendeletéről és a népszámlálásról, de ez nem nagyon érintette és érdekelte őket. Végére is kik ők? Egy leigázott nép kis emberei az óriási Római Birodalomban. Mibe is lehetne nekik beleszólni?

Arról sem tudnak semmit, hogy valami készül. Hogy angyal járt Zakariásnál és felesége öregségére gyermeket fog szülni, aki útkészítője lesz a Megváltónak. Arról sem tudnak semmit, hogy angyal járt Máriánál és ő már hónapok óta a szíve alatt hordozza a Megváltót. Ők távolságban élnek a friss hírektől és a fontos eseményektől.

Ez az éjszaka is úgy kezdődött számukra, mint a többi. Megbeszélték, hogy ki mikor lesz ébren és vigyáz a nyájra az éjszaka folyamán. Remélték, hogy vadállatok nem zavarják meg a nyáj és az ő pihenésüket. A betlehemi mezők csendesek voltak.

De akkor egy mindent beragyogó fényesség támadt és Isten követe beszélni kezdett hozzájuk. Szólni sem és mozdulni sem tudtak. A rettegés megbénította őket.

„Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.”

Aztán magasztalás, soha nem hallott zengés, mennyei seregek látványa töltötte be a tágas tereket. Aztán hirtelen vége lett a csodának. Egymásra néztek és egyikük megszólalt: „Menjünk, nézzük meg!”

Szó nélkül mentek, csak a szívük vert hevesen, és a gondolatok kergetőztek a fejükben: Megszületette a Megváltó?...A Szabadító?...A megígért?...A békét hozó?... És ezt nekünk jelenti be Isten? Épp nekünk?

Örömük kibeszélhetetlen volt. Isten lehajolt hozzájuk, és beavatta őket tervébe, munkájába. Rájuk is szüksége volt. Ők is követekké váltak az örömhír továbbadásában.

Mikor végre megérkeztek Mária arcán csodálkozás lehetett. „Mit keresnek itt ezek az emberek? Szokatlan időben, szokatlan helyen. Honnan tudnak a gyermekről? Majd mindent elmondanak. Mária pedig issza a szavakat: az összeírás, a rendelet, a keserves út, a csukott ajtó, az istálló, a jászol??? Mindez nem véletlen! Ez jel! Hiszen nincs még egy újszülött Betlehemben, aki egy istálló jászolában feküdne. Érzem már erős kezdetet, csodálatos akaratodat, ahogy ennek a napnak az eseményeit alakítottad.” Öröme végtelen volt.

Ez a karácsonyi örömhír. Kellene már valami új, valami más? Ráuntunk ezekre a régi szavakra? Hányszor hallottuk már? Hány betlehemest láttunk már? Túl sokszor hallottuk.

De nincs más hír. A történet ugyanaz. Éppen ez az örömhír, hogy nincs újabb hír. Még mindig nincs: Isten szeret, Jézusban földre lépett. Nem az a hír, hogy jön a mindent elsöprő ítélet. A jó hír az Isten hosszútűrése, el nem múló hűsége.

„*Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nekteK nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz*”- Ez az örömhír, hogy még mindig nincs mitől rettegni. Még nem az ítélet vár, hanem még tart a Isten türelme. Még lehet felé kinyújtani a kezünket. Mert ő már megtette 2000 éve. A jó hír az, hogy még nem vonja vissza most sem.

Ebben jó hír az is, hogy számít ránk Isten, mint munkatársakra. A pásztorokra is. **Azokra is, akik kívül vannak** a bennfentesek körén, a tehetősök körén, az egészségesek körén, a magabiztosok körén, a sikeresek körén, a vallásosok körén, az erősek körén... Kívül, ahogy a pásztorok kívül voltak és ahogy a gyermek Jézus is kívül volt: palotán, házakon, szobákon kívül, kint az istállóban. Azokkal együtt, akik kiszorultak.

Számít ránk. Ez jó hír. Azt üzeni, hogy fontosak vagyunk neki, hogy kézben tartja az eseményeket, a mi történetünket is. Semmi sem lesz tudta és akarat nélkül.

Így ünnepeljük Jézus Krisztus születését: „*Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nekteK nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nekteK, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.*”

Lomentné Szopkó Tünde lelkész